Thorvaldsens Museums
Arkiv.

Fædrelandet.

1849.

Abonnementspris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Qvartal, 5 Mk. pr. Maaned, enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rbd. pr. Qvartal frit i Huset. Hver Søgne-Aften udgaaer et Numer.
Bladets Contoir, store Kjøbmagergade Nr. 54, er aabent om Formiddagen Kl. 11—1.

10de Aarg. Mandagen den 8. October. Nr. 234.

— Der synes nu, faa Dage efterat vi, støttende os paa Kjendsgjerninger, have maattet sigte den preussiske Regering for Troløshed og aabenbar Spillen under Dække med Statholderskabet og Insurgenterne, atter at være foregaaet en Dreining af Stemningen i Berlin; den synes nu mere gunstig for Vaabenstilstandens Gjennemførelse, og mindre kjærlig mod Schleswigholsteinerne. Det kan ikke være Pechlins og Plessens Ankomst der har bevirket dette, thi Forandringen var alt indtraadt, før de afreiste herfra, derom vidner jo den tidligere af os omtalte undskyldende Note, med hvilken det har sin fulde Rigtighed. Derimod er det ikke usandsynligt, at der i det mindste ved Siden af andre for Øieblikket ubekjendte Aarsager kan have ligget en bevægende Grund i General Bonins Mission til Berlin, dersom denne virkelig er gaaet ud paa det, som angives i „Indépendance Belge". Det hedder nemlig der, at Hr. Bonin intet ringere Hverv har havt, end at forlange de preussiske Troppers Bortfjernelse fra Slesvig, men derimod Tilladelse for de preussiske Officierer til at forblive i den schleswigholsteinske Armee. Hvis saa de Danske efter de preussiske Troppers Afmarch „gjorde Overgreb", saa følte Hr. Bonin sig stærk nok til at vise dem tilbage med egne Kræfter. Det synes rimeligt, at den preussiske Regering, hvormegen Lyst den end kan have til ved List og underfundig Fortolkningskonst at skaffe den schleswigholsteinske Bevægelse og igjennem den sig selv Udbytte af Krigen, dog kan være bleven gnaven over sine Clienters revolutionaire Utaalmodighed og uforbederlige Uforskammethed og derfor har besluttet at nedslaae deres Illusioner ved foreløbig at tage Skeen i en anden Haand. „Alt. Mercur" og „Nordd. fr. Pr." bringe nemlig, naturligvis med dyb Indignation, følgende Skrivelse fra den preussiske Commandant i Husum til Borgemesteren sammesteds:

„Jeg underretter Deres Høivelbaarenhed om, at som Følge af de gjentagne Tumulter og Insulter i de slesvigske Stæder imod de af Bestyrelsescommissionen indsatte Embedsmænd har jeg af Overbefalingsmanden for de preussiske Tropper atter erholdt efterstaaende Instructioner: 1) Ved saadanne Embedsmænds Ankomst bliver der i Fremtiden at gaae frem med skaansellos Strenghed, dersom Indbyggerne paa een eller anden Maade ved Optøier skulde forhindre disse Embedsmænd i deres Functioner. 2) De commanderende Officierer blive udtrykkelig bemyndigede til i paakommende Tilfælde at adsprede Massen og bringe den til Rolighed med væbnet Haand. De lovlige Forskrifter desangaaende, at der med Signaler varsles om, hvad der vil skee, maae ikke forsømmes, men naar det er skeet, indskrides der paa det Alvorligste, og enhver Ulykke, der følger paa, have Stadens Autoriteter og Beboere, der ere Skyld deri, at forsvare. 3) Finder der fremdeles Uordener Sted, saa maa der foretages Arrestationer, for at de Skyldige kunne blive afstraffede. Hvad slutteligen det sidste Punkt angaaer, saa beder jeg Dem ærbødigst om at ville anvise mig Arrestlocaler, hvorhen jeg i paakommende Tilfælde kan lade de Arresterede bringe.

Den 1ste October 1849.

v. Diezelski."

Samtidig er Regeringscommissionen optraadt med tilbørlig Kraft i Flensborg og Aabenraa. I den førstnævnte By var en Club, kaldet „Casino", Hovedsædet for de anarchiske Bestræbelser. Her aflagde Pastor Schmidt fra Grundtoft Beretning om sin Pilegrimsreise til Berlin, til stor Opbyggelse for alle troende Schleswig-Holsteinere; her udklækkedes et nyt Project til en Adresse og Deputation til Berlin fra selve Flensborg, og da Clubben selv neppe er synderlig talrig eller man i alt Fald vilde give denne Demonstration saameget Skin og Skrald som muligt, saa lod man det ikke være nok med 2 Aftener i Træk at holde Møder til Adressens Oplæsning og Underskrift, men indbød til en tredie Generalforsamling, der skulde staae aaben for Alle og Enhver. Herved gav man imidlertid Regeringscommissionen god Anledning til at gjøre en brat Ende paa det hele Uvæsen. Da Clubben atter var forsamlet, modtog den nemlig følgende Skrivelse fra Politimester Niemann:

„Efterstaaende Indhold af en Skrivelse, som jeg idag har modtaget fra Bestyrelsescommissionen for Hertugdømmet Slesvig: — I Nr. 218 af „Ostsee Telegraph" er anmeldt en overordenlig Generalforsamling af Casinos Forstanderskab, hvortil ogsaa Ikke-Medlemmer blive indbudne. Da Forstanderskabet saaledes overskrider Selskabets Grændser, men saadanne almindelige Forsamlinger under de nærværende Tidsforhold give Anledning til Ophidselser, forbydes saavel Forsamlingen idag, ligesom Casino overhovedet bliver lukket, — meddeles Directionen for Casinoselskabet til Indsigt og Efterlevelse."

Præsidenten ledsagede Oplæsningen heraf med den Formaning, ikke at lade det komme til det Yderste, thi den svenske Commandant vilde om faa Minutter være der med sine Grenaderer, ifald man ikke ufortøvet adlød, og da vilde det gaae ilde. Man skrubbede altsaa ufortøvet af, og et Par ved Dørene posterede Politibetjente lukkede disse af og stak Nøglerne i deres Lomme. — I Aabenraa havde de Tydsksindede i Sinde at spille en Farce med Capitain, Postmester Moltke af samme Slags, som de i Tønder, Husum og Slesvig opførte, men de have formodenlig ladet Planen blive for tidlig bekjendt, thi det var saa betids indberettet til General Malmborg i Flensborg, at han kunde indfinde sig itide for at træffe de fornødne Foranstaltninger. „Der grosse Schweden-General" — som „N. fr. Pr." med tragicomisk Spot kalder ham — lod strax Borgemester Schow kalde for sig og betydede ham, at han ikke vilde vide af Sligt at sige, men uden videre lade de Borgere, der deltoge i Gadedrengestreger, gribe, føre paa Raadstuen og gjennemprygle med Hesselkjeppe. Borgemester Schow, der maatte vedgaae, at han vidste god Besked om den paatænkte Demonstration, lovede meget ydmyg, at underrette sine Staldbrødre om den fæle Skæbne, der ventede dem, og for at han kunde modtage det fulde Indtryk af Befalingens Alvor, lod General Malmborg ogsaa Commandanten kalde og meddelte ham i Schows Paahør Ordre til at exeqvere hin frygtelige Trusel. De gode troe Schleswigholsteinere i Aabenraa see sig saaledes indskrænkede til at sende Hr. Moltke en Adresse, hvori de høfligst protestere mod hans Ansættelse, men ikke ansee det Umagen værdt at bede ham forskaane dem for sin „unehrenhafte" Nærværelse, da de antage at dette kun vilde blive et fromt Ønske. — I Slesvig forbereder man sig paa et stort Spektakkelstykke i Anledning af en ny Postmesters Ankomst. Den 4de havde Pøblen i en øsende Regn lige til om Aftenen Kl. 11 besat Chausseen og udstillet Forposter; men han udeblev. Dersom han engang virkelig kommer, saa vil det formodenlig vise sig, om Preusserne ville slaae til, thi at man i den fanatiserede Rede, Slesvig selv, giver efter for blotte Trusler, er mindre sandsynligt. — I Eckernførde har Borgerskabet erklæret sig enig med den gjenstridige Magistrat; ogsaa der forestaaer altsaa Noget.

— Vi have tidligere omtalt, at der i Rendsborg var traadt en „Æresret" sammen for at afgjøre, om de i Kjøbenhavn mod Revers afskedigede Officierer ogsaa efter Fangernes Udvexling vare bundne ved deres Revers; dette er, mærkeligt nok, blevet besvaret bejaende.

— Middeltemperaturen af September har i Aar været 10°62, hvilket er omtrent en halv Grad under det Normale (11°15); dens Aftagen i Maanedens Løb har været langsommere end efter Middelforholdene. Vandets Temperatur har stadig holdt sig een og en halv Grad høiere end Luftens. Den faldne Vandmængde har udgjort ¾ Tomme (21'''48), eller omtrent en halv Tomme mindre end Middelvandmængden for September. Den meste Regn faldt den 19de—20de og den 29de—30te, den øvrige Del af Maaneden var for det Meste tør, med enkelte kortvarige Regnfald; den hele Vandmængde, der faldt udenfor de to betegnede Tidsrum, var kun ¼ Tomme. Vindretningen har i denne Maaned været overveiende østlig; Vindene mellem Sydost og Nordost have været omtrent dobbelt saa hyppige som efter Middelforholdene, de vestlige Vinde derimod forholdsmæssig sjeldne. I de første Dage af Maaneden var Vinden stadig Ostsydost, derpaa gik den om til Nordvest, senere til Syd og Vest, dog mest med stille Veir; med den 18de indtraadte igjen stadig Østenvind, der holdt sig til Maanedens Udgang.

— Auctionen i Thorvaldsens Museum over endel

David Copperfield juniors Levnet og Eventyr.

Fjortende Capitel.

(Sluttet.)

Min Tante var lidt mere bydende og barsk, end sædvanligt; men jeg bemærkede intet andet Tegn paa, at hun forberedede sig paa at modtage den af mig saa frygtede Gjæst. Hun sad ved Vinduet og syede, og jeg sad hos hende indtil langt ud paa Eftermiddagen, medens mine Tanker løb sur imellem alle de mulige og umulige Følger af Mr. Murdstones Besøg. Middagsmaaltidet var blevet udsat paa ubestemt Tid; men det var nu blevet saa sildigt, at min Tante allerede havde givet Befaling til at rette an, da hun i det samme pludseligt skreg Allarm over Æsler, og til min Forfærdelse og Forbauselse saae jeg Miss Murdstone i en Tversadel ride et Æsel ganske koldsindigt over den hellige grønne Plet og holde udenfor Huset, hvor hun saae sig om.

„Bort med Dem!" raabte min Tante, idet hun rystede paa Hovedet og truede ad hende med Haanden fra Vinduet. „Her har De Intet at bestille! Hvor tør De vove at gjøre Ufred? Bort! O, De uforskammede Tingest!"

Min Tante blev saa forbittret over den Koldblodighed, hvormed Miss Murdstone saae sig om, at jeg virkelig troer, at hun var ubevægelig og for et Øieblik ude af Stand til efter Sædvane at fare ud. Jeg benyttede Leiligheden til at sige hende, hvem det var, og at den Herre, som nu nærmede sig Forbrydersken — thi Veien var meget steil og han var bleven noget tilbage — var Mr. Murdstone selv.

„Jeg bryder mig ikke om hvem det er!" raabte min Tante, endnu stedse rystende paa Hovedet og intet mindre end bydende Velkommen ved sine Gebærder fra Vinduet. „Jeg tillader ingen Ufred. Jeg taaler det ikke. Bort! Janet, drei ham om; før ham bort!" og jeg, som stod bagved min Tante, saae et Slags forvirret Haandgemæng, hvori Æselet, plantende sine fire Ben hvert sin Vei, gjorde Modstand mod Alle, medens Janet søgte at dreie det rundt ved Tøilen, Mr. Murdstone prøvede paa at drive det fremad, Miss Murdstone slog Janet med sin Parasol, og en Flok Drenge, som vare komne til for at see paa Kampen, raabte Hurra af fuld Hals. Men min Tante, som pludselig opdagede den unge Misdæder, der var Æselets Vogter og en af de halsstarrigste Fredsbrydere, skjønt han neppe havde fyldt sit tolvte Aar, styrtede ud paa Valpladsen, anfaldt ham, tog ham til Fange og trak ham, med Trøien over Hovedet og Hælene strittende imod i Gruset, ind i Haven, hvor hun holdt ham fast; medens hun raabte til Janet, at hun skulde hente Constablerne og Dommerne, for at han kunde blive tiltalt, dømt og henrettet paa Stedet. Dette Intermezzo varede imidlertid ikke længe; thi den unge Galgenfugl, der var øvet i en Mængde Finter og Kneb, hvorom min Tante ikke havde den mindste Anelse, slap snart skraalende bort, efterladende sig nogle dybe Indtryk af sine sømbeslaaede Støvler i Blomsterbedene og bortførende sit Æsel i Triumph.

Under den sidste Del af Kampen var Miss Murdstone stegen ned og stod nu tilligemed sin Broder ved Foden af Trappen og ventede paa, at det maatte behage min Tante at modtage dem. Min Tante, som var kommen lidt i Uorden ved Fægtningen, gik med megen Værdighed forbi dem ind i Huset og tog slet ingen Notits af dem, førend Janet meldte dem.

„Skal jeg gaae, Tante?" spurgte jeg skælvende.

„Nei, Sir", svarede min Tante; „paa ingen Maade!" Med disse Ord skuppede hun mig ind i en Krog tæt ved sig og barricaderede mig med en Lænestol, som om det havde været et Fængsel eller en Retsskranke. I denne Stilling forblev jeg under hele Sammenkomsten, og fra den saae jeg nu Mr. og Miss Murdstone træde ind i Stuen.

„O", sagde min Tante, „jeg vidste i Førstningen ikke, hvem det var, jeg havde den Fornøielse at møde. Men jeg tillader Ingen at ride over Grønningen. Jeg gjør ingen Undtagelser. Jeg taaler ikke, at Nogen gjør det."

„Deres Bestemmelser ere temmelig strenge mod Fremmede", sagde Miss Murdstone.

„Ja, det er de!" svarede min Tante.

Mr. Murdstone, der syntes at være bange for en Fornyelse af Fjendlighederne, lagde sig nu imellem og begyndte:

„Miss Trotwood!"

„Om Forladelse," bemærkede min Tante med et skarpt Blik. „De er den Mr. Murdstone, som ægtede Enken efter min afdøde Neveu, David Copperfield fra Blunderstone Kaaeri? — Skjønt jeg ikke veed, hvorfor det kaldes et Kaaeri."

af hans Værker og Efterladenskaber, der ifølge Museets Formaal af dets Bestyrelse ere udskudte, er begyndt i Formiddags. Af de fuldendte Marmorværker bleve de fleste solgte, og navnlig Relieffernе til gode Priser. Statuen „Mercur, som Argusdræber“, blev kjøbt af den spanske Minister, Hr. de Cuëto, for 2000 Rbd., og „Amor, som støttet paa Buen seer mod Himlen“, solgtes for 1250 Rbd. Kjøberen antoges at være Etatsraad Suhr, til hvem nok ogsaa Basrelieffet, „Gratierne, som lytte til Amors Sang“, kjøbtes for 1600 Rbd. Af de øvrige Relieffer i Marmor kjøbtes „Natten“ af Capt. Brygger Jacobsen for 580 Rbd., „Amor, der skriver Jupiter Love“ og „Pan, der lærer en Satyr at spille Fløite“, af Hr. de Cuëto; „Amor kjærtegnende Hunden“ og „Amor virkende et Net til at fange Psyche“ af Kmherre Scavenius; „en Bachantinde hævende en Drueclasse“ af Baron Blixen-Finecke; „en ung Pige flettende en Blomsterkrands“ af Consul Hage; „Amor kjærtegnende en Svane“ af Dr. Poulsen til England og „3 svævende Engle“ af Sir H. Wynn; Derimod blev „Ganymed, som giver Ørnen Drikke“, (Statue) 2 Relieffer og „en Camin med Amoriner og Caryatider“ i Relief ikke solgte, fordi den fastsatte Pris ikke kunde opnaaes. Af de ufuldendte Arbeider indkjøbtes flere for Museets egen Regning af samme Grund. Mange af Gibsafstøbningerne gik til Paris, hvorfra en Agent er sendt hid i Anledning af Auctionen. Vi antage, at man i Formiddag kun er kommen til Ende med Thorvaldsens egne Værker i Gibs.

— Paakjendte Sager i Criminal- og Politiretten:

Under en i Tirsdag paakjendt offenlig Politisag, blev et 13 Aar gammelt Pigebarn for overlagt og sindrigt udført Tyveri anseet med Straf af Ris. Efterat nemlig en Frugthandlers Kone havde lagt Mærke til, at en lille Pige i længere Tid daglig havde indfundet sig i hendes Boutik og sjeldent kjøbt Noget, men gjort sig Ærinde med enten at forlange Ting, hvormed hun ikke handlede, eller at bytte en Mark i Smaaskillinger, spørge om hvad Klokken var osv., og hun af og til havde savnet Penge af Skuffen, fattede hun Mistanke til bemeldte lille Pige, der desuden altid listede sig ind i Boutiken uden at betræde det indenfor Døren liggende Brædt, hvorved en deri anbragt Snor bringer en Klokke inde i Stuen til at ringe, og saaledes først bemærkedes, naar Nogen tilfældigvis fra Værelset ved Siden af Boutiken saae ud i denne igjennem Ruden i Skillerummet. Konen passede derfor en Aften nøie paa hende. Noget før Klokken 9 kom hun i Boutiken, og da hun der traf Konen, forlangte hun at faae en Mark vexlet. Som sædvanlig havde hun listet sig saa forsigtig ind, at Klokken ikke gav Lyd. Kort efter hendes Bortgang sadde Frugthandleren og hans Kone i Værelset indenfor Boutiken og samtalede, da de paa een Gang hørte Nogen pusle i denne, og idet Konen gjennem Ruden kunde see Skyggen af En, der maatte staae bag Døren, aabnede hun hurtig samme og greb da det omtalte Pigebarn med Pengeskuffen i den høire Haand og Pengene, hun havde udtaget deraf, i den venstre. Under det over bemeldte Pige derefter optagne Forhør tilstod hun, at hun den paagjældende Aften flere Gange havde været i Boutiken i den Hensigt at stjæle Penge af Skuffen, hvilket først lykkedes, da hun omtrent Kl. 9 3die Gang gik derind. Hun havde forud overtænkt, at hun maatte liste sig over Brædtet, for at ikke Lyden af Klokken skulde lægge hende Hindringer i Veien for Udførelsen af sit Forsæt. For det Tilfælde, at hun strax skulde blive bemærket, havde hun en Halvskilling hos sig, hvorfor hun vilde have kjøbt Æbler; men da det var lykkedes hende ubemærket at komme ind i Boutiken og hun igjennem Ruden i Døren til Værelset ved Siden af saae Folkene sidde og tale fortroligt sammen, blev hun mere tryg og modig og gik hen, stillende sig noget til Siden af Døren, for at staae i Skygge af Lyset, og udtrak da Skuffen, hvis Indhold hun havde i Haanden, idet hun blev greben. Hun tilstod tillige en Gang tidligere at have stjaalet 1 Mk. af samme Skuffe, samt at hun hos en Traadhandler paa lignende Maade havde begaaet Tyveri. Iøvrigt forklarede hun, at hun Intet manglede hjemme og at hun af sine Forældre blev godt behandlet.

Udlandet.

Preussen. — I andet Kammers Møde den 2den ds. var det posenske Spørgsmaal paa Dagsordenen. Atter hørtes her et af hine Nødskrig fra den af det civiliserede Europa mishandlede polske Nation. Men det er ikke længer alene et af Lidelser nedbøiet Folk, der paa den preussiske Talerstol anraaber Vesten om Hjælp, det er Resterne af et stort, tappert og i Modgang hærdet Folk, der igjennem sine Repræsentanter sætter Betingelse mod Betingelse og stiller Verdens Frihed et Enten—Eller. Polakkerne udtale med selvbevidst Stolthed en Trusel, der frembringer Forvirring og Uro i det preussiske Kammer, og vil fremkalde en med Undseelse blandet Frygt i Frankrig og England: „Vi Polakker ere kjede af at vente Frelsen fra Vesten, der bestandig har forraadt os, vi vente Intet mere af Civilisationen, vi kaste os i Ruslands Arme: Hellere stærk med Barbaren, end hentrælle sit Liv i foragteligt Slaveri „Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor!“ Polakkerne kæmpe for at forhindre, at Posen organisk forenes med det øvrige Monarchi og saaledes indlemmes i det tydske Forbund, hvilket Regeringen vil sætte igjennem, endog til Trods for den engang afstukne Demarcationslinie. Denne vil et Parti med Grev Dyhrn i Spidsen have bibeholdt som Grændseskjel mellem den overveiende polske og overveiende tydske Del af Storhertugdømmet, saaledes at der sikkres den første en særskilt statsretlig Existens, og den sidste indlemmes i den preussiske Stat. Den posenske Deputerede Janiszewsky støttede sig paa Wienertractaterne og den forrige Konges Løfte af 1815 og fordrede en organisk Lov, der ordnede de heraf udspringende Rettigheder:

„Hvad hjælper os Polakker alle Fordele, Reformer og frie Institutioner, naar de ikke plantes paa vor Nationalitets Grund. De, mine Herrer, vilde ikke engang for den tydske Keiserkrone til Bytte gaae op i Tydskland, hvorledes kunne de da forlange, at vi for evig skulle opgive vor Nationalitet. De europæiske Magter have tilintetgjort den polske Stat, men ikke det polske Folk. Vi ere Polakker under det preussiske Scepter; vi hedde ikke Preussere, ikke Østerrigere, ikke Russere, overalt Polakker“.

Stablewski: „I have ogsaa et Fædreland“; dette var engang en Konges Ord, og dette Fædreland er nu Storhertugdømmet Posen. M. H.! Vi negte ikke, at vi haabe paa bedre Tider, vi ville rolig oppebie Tingenes Udvikling, og ikke opgive det Haab, at vi engang ville vederfares Retfærdighed. Men skulde vi maatte opgive Haabet paa det civiliserede Europa, da, m. H., ville vi erindre, at vi ikke alene ere Polakker, men ogsaa Slaver (Uro). Og De ville ikke kunne gjøre os nogen Bebreidelse, thi hvorledes skulle vi kunne skatte en Frihed, i hvis Navn vi undertrykkes. Hellere ville vi underkaste os Barbarerne og være stærke med dem.“

Efter et længere Foredrag, hvori Indenrigsministeren bestræbte sig for at vise, at Polakkerne under Preussens Scepter ikke havde Ret til nogen selvstændig Existens, og blandt Andet erindrede Grev Dyhrn om, at Preussen har erobret Posen med Sværdet i Haanden i „en glorrig Seir“, udbryder han ved de sidste truende Ord af Stablewski:

„Den forrige Taler har med en Aabenhjertighed, der fortjener Anerkjendelse, udtalt sit Parties Hensigter. Men det veed jeg, at Beslutninger, der vilde fremstaae af saadanne Motiver, ikke passe i en preussisk Forfatning, og dette Andet veed jeg ogsaa, at preussiske Folkerepræsentanter ikke ville lade sig true til Beslutninger.“

Udfaldet blev naturligvis, at Polakkernes Amendementer forkastedes, at Forfatningens § 1 bibeholdtes uden Forandring som intet Hensyn tager til Posen, men incorporerer det i Riget.

I Mødet den 5te svarede Udenrigsministeren paa Beckeraths Interpellation angaaende det tydske Spørgsmaal; Ministeren erklærede, at Underhandlingerne med Østerrig angaaende den nye Centralmagt endnu ikke vare endte; han forbeholdt sig at gjøre de fornødne Meddelelser herom; Preussen blev, uden at lade sig rokke, ved Grundlaget for Tractaten af 26de Mai. Regeringen var beskæftiget med Forretningsordenen for Rigsdagen, der vilde blive sammenkaldt om kort Tid; der var allerede gjort afgjørende indledende Skridt.

Østerrig. — Hvorledes det staaer til i Ungarn, i hvilken Grad Samfundet er rystet i alle sine Fuger, derom vidner følgende Correspondance fra Siebenbürgen i den loyale „Allg. Zeit.“ fra Ungarn:

„Rædselsfulde ere de kannibalske Repressalier, som den walachiske Landstormfører Janku — en forhenværende Fiscal — med sin Bande udøver mod Alt, hvad der er magyarisk. Af formentlige Fædrelandsforsvarere — thi den heltemodige Besætning i Karlsburg protesterer offenlig imod, at Janku skulde have ydet den nogensomhelst Understøttelse — af formentlige Fædrelandsforsvarere ere nu blevne formelige Røvere og Mordere. Jeg vil ikke omtale de mange Grusomheder, der af disse Halvbarbarer i den forløbne blodige Sommer ere udøvede mod Hundreder af Fanger. Hvad der ikke blev druknet, blev i Ordets bogstavelige Betydning slagtet; men endnu stedse blive disse Mennesker ikke trætte af at rase mod deres desuden noksom ulykkelige magyariske Naboer med de udsøgteste Pinsler; der røves, myrdes, skændes og hvad der ikke kan medtages stikkes i Brand.“

— Overhovedet begynde ogsaa de slaviske Stammer, „der have opretholdt Østerrig“, at blive meget ustyrlige. Man forlanger Bestyrelsesformer, der ville gjøre det centraliserede Østerrig meget problematisk. Hist fordrer man Woiwod og Patriarch, her en saa godt som uafhængig Ban her igjen, en anden Øvrighed, hvis gamle Betydning er Konge, og Meningen er, at den nye skal være det Samme; paa det ene Sted jages de østerrigske Commissairer bort og indsættes indfødte Autoriteter, saa at Provindsen maa erklæres i Beleiringstilstand af hidkaldte østerrigske Soldater, paa det andet lader man sig endnu nøie med Petitioner til Wien. Kort, Slaverne fordre nu det Samme, som før Magyarerne, — men det var Slaverne, der i Forening med de russiske Stammebeslægtede frelste Østerrig.

— Man vil nu foretage følgende Reformer i Organisationen af Diplomatvæsenet; der skal oplæres Consulatelever for siden at uddannes til Gesandter. Eleven maa være juridisk Candidat og have Kundskaber i de Sprog (11), der tales i Østerrig, Fransk, og det Sprog, der tales i det Land, hvortil han er bestemt. Saasnart han er optagen som Elev, kommer han ind i Consulatcancelliet, en Afdeling af Handelsministeriet, i det Departement, der beskæftiger sig med det Lands diplomatiske Anliggender, hvorhen han vil.

— Ifølge „Lloyd“ er Komorns Overgivelse skeet paa følgende Betingelser: Hele Besætningen tilstedes fri Afmarch, Officieren med sin Kaarde, den Menige uden Vaaben; de Menige erholde 20 Dages, Officiererne en Maaneds Sold udbetalt; Byen Komorn faaer 800,000 Fl. for de der circulerende Kossuthnoter.

Frankrig. — Nationalforsamlingen. Den Credit, Regeringen har forlangt i Anledning af den romerske Expedition, beløber sig til noget over $8\frac{1}{2}$ Million, fordelte mellem Krigs-, Marine- og Udenrigs-Ministeriet. Den skal dække Omkostningerne ved Occupationen af Rom, ikke ved hele Erpeditionen, der senere vil gjøre en ny Credit nødvendig. Den allerede bevilligede er beregnet paa, at Occupationen skal vare til Aarets Slutning; men Tocqueville erklærede, at, uagtet man for Øieblikket ikke kunde tilbagekalde Expeditionshæren, vilde man bestræbe sig for at forkorte Occupationen saameget, som Frankrigs Interesse, Ære og Værdighed tillode det.

— I Mødet den 2den forlangte Indenrigsministeren en Credit paa 3 Millioner for at føre Juni-Insurgenterne i Fortet Belle-Isle til Algier og der organisere en Coloni.

— Den 3die afholdtes intet offenligt Møde, kun Forsamling

„Ja jeg er“, svarede Mr. Murdstone.

„De maa undskylde, at jeg siger“, vedblev min Tante, „at jeg finder, at det vilde have været langt bedre, om De havde ladet det stakkels Barn være i Fred.“

„Jeg er forsaavidt enig i Miss Trotwoods Bemærkning“, yttrede Miss Murdstone, idet hun reiste Børster, „at jeg er af den Formening, at vor begrædte Clara i alle væsenlige Henseender ikke var andet end et Barn.“

„Det er en Trøst for Dem og mig, Madame, som allerede ere rykkede temmelig langt frem i Livet og ikke med nogen Rimelighed ville blive udsatte for at gjøres ulykkelige paa Grund af vore personlige Yndigheder, at Ingen kan sige det samme om os“, sagde min Tante.

„Upaatvivleligt!“ yttrede Miss Murdstone, skjønt, som det forekom mig, just ikke med det beredvilligste Samtykke. „Og det vilde unegtelig, som De nyligt sagde, have været langt bedre for min Broder, dersom han ikke havde indgaaet et saadant Ægteskab. Jeg har stedse været af den Formening.“

„Det tvivler jeg ikke paa,“ svarede min Tante. „Janet,“ tilføiede hun, efter at have ringet, „formeld Mr. Dick min Compliment og bed ham komme ned.“

Indtil han kom, blev min Tante siddende ganske stiv og rank og stirrede truende paa Væggen. Da han var kommen, foretog hun Præsentationsceremonien.

„Mr. Dick, en gammel og fortrolig Ven af mig, paa hvis Dom,“ sagde min Tante med Eftertryk som en Advarsel til Mr. Dick, der bed sig i Pegefingeren og saae temmelig naragtig ud, „jeg stoler ubetinget.“

Mr. Dick tog paa dette Vink Fingeren ud af Munden og stillede sig med et alvorligt og opmærksomt Udtryk i sit Ansigt hen blandt Gruppen. Min Tante bøiede Hovedet mod Mr. Murdstone, som derpaa tog Ordet:

„Efter at have modtaget Deres Brev, Miss Trotwood, troede jeg, at det vilde være retfærdigere mod mig selv og maaskee et større Bevis paa Agtelse for Dem —“

„Mange Tak,“ afbrød min Tante ham og stirrede uafbrudt paa ham, „De havde ikke havt nødig at bryde Dem om mig.“

„Hellere at besvare det mundligt, hvor besværlig Reisen end var, end skriftligt,“ vedblev Mr. Murdstone. „Denne ulykkelige Dreng, der er løben bort fra sine Venner og sit Arbeide —“

„Og hvis Udvortes,“ faldt hans Søster ham i Talen, idet hun saaledes henvendte den almindelige Opmærksomhed paa mig i min ubeskrivelige Dragt, „er i høieste Grad forargeligt og latterligt.“

„Jane Murdstone, sagde hendes Broder, „hav den Godhed ikke at afbryde mig. Denne ulykkelige Dreng, Miss Trotwood, har været Anledning til mange huslige Bekymringer og Forstyrrelser, ligesaavel medens min dyrebare afdøde Kone levede, som bagefter. Han er af et tvært, gjenstridigt Sind, en hidsig, uomgængelig Natur. Baade min Søster og jeg selv have bestræbt os for at vænne ham af med hans Laster, men uden Nytte. Og jeg — ja, jeg kan sige vi Begge, da min Søster nyder min uindskrænkede Fortrolighed — have anseet det rettest, at De erholder denne bestemte og vel overveiede Forsikkring fra vore Læber.“

„Det er neppe nødvendigt, at jeg stadfæster Noget, som min Broder har anført,“ sagde Miss Murdstone; „men jeg tillader mig dog at bemærke, at af alle Drenge i Verden anseer jeg ham for den værste.“

„Det var stærkt!“ sagde min Tante i al Korthed.

„Men ikke stærkere end Sandheden,“ svarede Miss Murdstone.

„Saa?“ sagde min Tante. „Nu vel, Sir?“

„Jeg har mine egne Anskuelser,“ vedblev Mr. Murdstone, hvis Ansigt formørkedes mere og mere, jo længere han og min Tante iagttoge hinanden, hvilket de gjorde med den største Opmærksomhed, „om den bedste Maade at opdrage ham paa, og de støtte sig dels paa mit Kjendskab til ham og dels paa mit Kjendskab til min Evne og Formue. Jeg staaer mig selv til Ansvar for dem, jeg retter mig efter dem og har intet videre at sige om dem. Det er nok, at jeg sætter denne Dreng under Opsigt af en af mine Venner i en hæderlig Livsstilling; at den ikke behager ham; at han løber bort fra den, gjør sig selv til en almindelig Landstryger og kommer hertil i Pjalter for at henvende sig til Dem, Miss Trotwood. Det er mit Ønske uforbeholdent at udvikle alle de Følger — forsaavidt jeg kjender dem — der ville opstaae af, at De tager Dem af ham.“

„Men lad os først tale om denne hæderlige Livsstilling“, sagde min Tante. „Dersom han havde været Deres eget Barn, vilde De sagtens ogsaa have anbragt ham i den?“

Thorvaldsens Museums
Smaatryk-Samling 1849.